
Elekes Ferenc

Küldetésben

Csak zajával ér el a város.
Bandukolok
két odapötytyintett
falu között,
itt járhatott anyám is sáros,
szomorú időben a tegnap,
tudom, hazaérek,
s a párolgó vacsora mellett
elkezdí újra:
biza, rossz az az út,
könnyű annak, ki kocsin jár,
én azzal jöttem-e...
Rágyújtunk apámmal aztán,
s én elmesélem,
egyedül, gyalog jöttem,
reggel korán kelek,
mert holnapi gondjaimnak
sorszáma van a noteszemben.
Anyám majd szembe ül velem,
hogymondjam csak, mondjam,
reggel elmosogat.
Hajnalban
habos tejet hoz ágyam elé,
csak hallgat, de nem marasztal,
ha el kell mennem:
a párt ember-arcát
meglátta bennem.

Vasárnap

A mész-szagú tömbház
lépcsős labirintját
úgy vette be,
mint volán mellett
az éles kanyarokat.

Csöpp orrát az asszony
ablakhoz nyomva
nézett utána hosszan,
azután újra ágyba bújt.
Egy percre csak.

Amikor szétnyílt a reggel,
kint csupa habos párnára
csurgott a Nap.

Legénykorban

Ne csodálkozzatok,
ha sietősek
és türelmetlenek vagyunk.
A lobogást
nem megszoknunk kellett,
mert vele nőttünk.
Nem tudunk várni
semmit:
se vonatot,
se megígért csókot,
se jobb időjárást.
Az ünnepeket
nem a pihenésért szeretjük —
Agyunkban,
mint színes neonok,
vibrálnak a holnapi formák.
Kárpátok, Doftána, tenger...
Ilyenkor hátizsákkal,
nagy szemekkel járunk
és nagyon tudjuk,
hogy jól van
így:
fákon vannak az almák,
bilincsek a múzeumokban,
és vízben a kagylók.

Amennyi május

Ó, mennyi tűz,
tavasz-varázs
ég most a hajnalokban.

Amennyi rügy,
ma mind parázs
és láng-virággal lobban.

Amennyi vágy,
a májusból
bomolt, nincs vége-hossza...

Amennyi május,
a munkáskéz
melegét küldi, hozza.
